

Miranda Lee

Baráti kötelék 3

Miranda Lee

A végzet asszonya 91

Miranda Lee

Szerep, nem szerep... 181

Miranda Lee

Baráti kötelék

Soha nem gondolta volna Michelle, hogy a legjobb dolog, ami történhet vele, az az, hogy a volt szerelme más nőt vesz el feleségül. A lányt közös barátjuk, a dúsgazdag és rendkívül vonzó Tyler vigasztalja és még az esküvőre is elkíséri. A férfi eddig még nem tapasztalt szenvedélyt ébreszt Michelle-ben.

1. FEJEZET

Michelle Mellor nem sokkal hat után hagyta el az irodát. Kollégái jókívánságai még akkor is a fülében csengtek, amikor már lefelé tartott a liftben.

Huszonnyolc éves volt, öt éves gyakorlattal a háta mögött a reklámszakmában, és most egy teljesen új kihívás előtt állt. Amikor az értekezlet végén a főnöke rábízta a csoport vezetését, majdnem leesett a székéről.

Mire azonban kilépett az utcára, az öröme nyugtalanságnak adta át a helyét. Mert az ügynökség, a *Wild Ideas* még nem kapta meg a reklámszerződést. A lány tudta, hogy a kampánytervet május közepén kell bemutatniuk az új ügyfélnek, és addig hat hét sincs hátra. Egy másik, egyelőre ismeretlen céggel kell majd megküzdeniük azért, hogy ők tervezhessék meg a *Packard Foods Single-Serve* készételeinek új arculatát. És minden a kampánytervtől függ, amelyért mától fogva ő a felelős.

Ahogy lassan hazafelé bandukolt, igyekezve meggyőzni magát, hogy meg tud birkózni a feladattal, beleütközött egy nőbe, aki a gyalogátkelőnél várta, hogy zöldre váltsa a lámpa.

– Jaj, bocsanat! – kiáltotta, s amikor a nő megfordult, zavartan rámosolygott. – Sajnálom, Lucille. Elábrándoztam.

A szőke Lucille ugyanabban a háztömbben lakott, amelyikben Michelle. Ő volt az az ingatlanügynök, akitől Michelle a lakását vette, de időközben pályát módosított: egy ideje egy költöztető szolgálat főmunkatársa volt, amely megszervezte a menedzserek és más vezető állású dolgozók áttelepülését Sydneybe úgy külföldről, mint belföldről.

A munkája érdekesnek tűnt, és elegáns öltözködéséből ítélve nyilván jól is jövedelmezett.

Lucille gyönyörű nő volt, és valószínűleg minden ujjára jutott volna egy férfi, de amióta több hónappal ezelőtt elvált „minden idők legnagyobb himsovinisztájától”, ahogyan a férjét nevezte, a férfigyűlölő korszakát élte.

Michelle gyanította, hogy ez nem tarthat örökké. Lucille harmincévesen még túl fiatal volt ahhoz, hogy begubózzon. Az elmúlt évben összebarátkoztak, és olykor együtt vacsoráztak vagy moziba mentek.

– Ma megint sokáig dolgoztál – róttta meg Lucille.

Michelle az órájára pillantott, amely hat óra tízet mutatott.

– Még te beszélsz? A munkamániás?

Lucille vállat vont.

– Jobb dolgozni, mint otthon malmozni és a lehetetlenre áhítzni.

– Nem úgy érted, hogy egy férfira? Ismerd be, nem akarsz egyedül leélni az életedet!

– Valószínűleg nem – sóhajtott fel Lucille. – De nem akarok még egyszer férjhez menni sem. Ha majd valamikor belevágok egy újabb kapcsolatba, olyan férfit akarok, aki igazán szereti a nőket, szenvedélyes és forró vér folyik az ereiben, nem hideg sőr. Aki fontosabbnak tart a barátainál, a golfklubjánál és a sportkocsijánál.

– Te tényleg a lehetetlenre áhítasz – kuncogott Michelle.

A lámpa zöldre váltott, és a két lány átkelt az úttesten, aztán jobbra fordultak, és tovább-baktattak a rövid, lejtős úton.

A lakótömbjüket Northside Gardensnek, azaz „Északi Kertek”-nek nevezték, a jó ég tudja, miért. Kertek ugyanis nem tartoztak hozzá, igaz, némelyik lakó kirakott parányi erkélyére egy-egy virágládát. A háromemeletes, ötvenes évek stílusában épült, tizenkét lakásos, homoksárga téglapépület főbejáratához félkör alakú, hatfokú lépcső vezetett.

Mielőtt előző évben felkínálták a lakásokat eladásra, gondosan felújították és korszerűsítették őket. Néhány hét alatt mindegyik elkelt, ami teljesen érthető volt. A tulaj nem kért értük túl sokat, talán mert az épület homlokzata nem volt valami tetszetős, és mert az ablakokból nem látszott a kikötő, de az elhelyezkedésük – Sydney északi részének közepén – ideális volt, különösen ha valaki az üzleti negyedben dolgozott, mint Michelle és Lucille. Michelle innen tíz, sőt, ha igyekezett, hét perc alatt beért a munkahelyére.

Mostanában egyébként jóval tovább tartott, amíg hazasétált, talán mert senki sem várta otthon. Bár jelenleg egyedül élt, nem kételkedett benne, hogy Kevin egy szép napon visszatér hozzá.

– Hogyhogy ma gyalog jöttél haza? – kérdezte Lucille-től, amikor megálltak a ház előtt, és kivették a postájukat a levélszekrényekből.

– Délután volt egy kis koccanásom, és a kocsimat el kellett vonatni. Most a szervizben van.

Michelle szeme megakadt egy fehér borítékon, amelynek egyik sarkában dombornyomásos esküvői harangok díszeltek. Nyilván egy meghívó, gondolta. Vajon melyik barátja vagy rokona küldte? Aztán eljutott a tudatáig Lucille válasza, és gyorsan felnézett.

– Milyen rémes! De ugye nem esett bajod?

– Nem. És nem én voltam a hibás. Egy bolond hátulról belém hajtott a sportkocsijával. Persze, túl gyorsan vezetett. Majdnem úgy, mint ez a fickó – bökött Lucille a nagy sebességgel közeledő fényes, fekete Jaguarra, amely lefékezett a házuk előtti járdaszegélynél, a „parkolni tilos” zónában. A vezetője kiugrott, és becsapta a kocsiajtót.

– Mit képzelsz az alak, kicsoda? – dohogott Lucille. – Azt hiszi, rá nem vonatkoznak a közlekedési szabályok?

– Valószínűleg – felelte Michelle szárazon. – Ez az én kedves barátom, Tyler Garrison. Emlékszel? Sokat meséltem róla.

Lucille felhúzta a szemöldökét.

– Szóval ő a híres-nevezetes Tyler Garrison? Lám, lám...

– Bemutassalak neki?

– Nem, kösz. Nem vesztegetem az időmet szívtipró playboyokra, bármilyen jóképűek legyenek is – közölte Lucille, és besietett a házba.

Michelle figyelte, ahogy a férfi megkerüli a kocsiját. Hát igen, Tyler kétségtelenül jóképű, gondolta. Túlságosan is az. Magas, karcsú, széles vállú, vonzó. Azonkívül túl kedves, túl okos, és főleg, túl gazdag!

Szeme végigsiklott a férfi elegáns, sötétkék öltönyén, kék selyemingén, fényes olasz bőrcipőjén. Tyler az inghez aranymintás nyakkendőt kötött, amely ráirányította a figyelmet aranyszínű hajára, bronzbarna bőrére.

Tízéves ismeretségük alatt Michelle mindig makulátlannak találta a megjelenését, kivéve egy alkalommal...

Utolsó évesek voltak az egyetemen. Tyler az egyetemi focicsapatban játszott, és az egyik meccsen összeütközött egy másik játékosal. A balesete után nem tudta mozgatni a lábait. Az orvosok gerincsérülésre gyanakodtak, attól tartottak, hogy örökre megbénult.

Michelle, mihelyt értesült a történetről, meglátogatta. Este, jóval a látogatási idő vége után lopózott be hozzá, ami csak azért volt lehetséges, mert Tyler külön szobában feküdt egy méregdrága magánklinikán, ahol a páciensek óhaja az első, és ahol a legjobb szakorvosok eget-földet megmozgatnak a gyógyulásuk érdekében.

Tyler nagyon rossz borbén volt, és bár eleinte bátran viselkedett, amikor ő megfogta a kezét, és kedvesen azt mondta neki, hogy akkor is csodálatos ember, ha esetleg valóban megbénult, nem tudott tovább uralkodni magán. Aznap éjjel a karjában zokogott, ha nem is sokáig.

Ahogy Michelle most felidézte, hogyan hatott rá ez annak idején, majdnem hangosan félnevetett. De hát mindig együtt érzett az elesettekkel. És egy nőnek kell az a tudat, hogy szükség van rá. Aznap este pedig a férfinak nagy szüksége volt rá.

Hála istennek, Tyler elgyengülése éppoly átmenetinek bizonyult, mint a benu-lása. Ez a rövid epizód csak egy jelentéktelen kisiklás volt a ragyogó úton, amelyen a férfinak, ahogy elrendeltetett, végig kellett mennie.

Annyi szent, hogy Tyler ma nem nézett ki elesettnek! Annak látszott, ami mindig is volt: egy óriási vagyron magabiztos örökösének.

– Új kocsid van? – kérdezte a lány, amikor a férfi eléje lépett.

– Tessék? Ja, igen. Múlt hónapban vettem.

Tyler éppoly sűrűn cserélgette az autóit, mint a barátnőit.

– Ráuntál a Mercire? – mosolygott Michelle, de a férfi nem viszonzta a mosolyát. Milyen furcsa, hogy csak így megjelent, gondolta a lány, és hogy ilyen aggódó

képet vág! Ez annyira nem jellemző rá! – Mi az? – kérdezte hirtelen ijedséggel. – Csak nem Kevinnel történt valami? – A szíve a torkában kalapált, ahogy ösztönösen megragadta Tyler karját. – Autóbalesetet szenvedett, ugye? Úgy hajt, mint egy örült, még nálad is eszeveszettebb tempóban! Mindig mondom, hogy lassítson, de ő...

– Kevinnek semmi baja – szakította félbe Tyler. Leemelte a karjáról a lány kezét, és gyöngéden a két tenyere közé fogta. – De valóban miatta vagyok itt. Azt hittem, szükséged lehet rám.

– Szükségem, rád? Miért? – kérdezte csodálkozva a lány.

Tyler mosolya furcsamód szomorúnak hatott. Michelle már semmit sem értett.

– Nos, én vagyok az egyetlen a régi barátaid közül, akinek a vállán kisírhatsz magad. A többiek vagy külföldön élnek, vagy megházasodtak, vagy hamarosan meg fognak házasodni – tette hozzá halkán a férfi.

Michelle hirtelen úgy érezte, mintha egy tátongó szakadék szélén állna. Tekintete visszatért a borítékra, amelyet időközben összegyűrt. Már tudta, ki küldte. Kevin. Kevin megnősül. De nem őt veszi el, azt a lányt, aki tíz éve szereti, az első szemeszterük óta, akivel négy évig járt, aztán két évig együtt élt vele, és utána is mindig megbocsátott neki, aki az utolsó, januári szakításuk óta türelmesen várta, hogy észre térjen, és belássa, sosem találna még egy nőt, aki úgy szeretné, mint ő.

– Otthon várt a meghívó – magyarázta Tyler. – Rögtön rád gondoltam. Elképzeltem, mit érzel majd, amikor este fáradtan hazaérsz, és egy ilyen meghívót találsz a levélszekrényben. Ezért jöttem át...

– Ez igazán... kedves tőled – motyogta a lány.

– Kedves? – Tyler elhúzta a száját. – Én nem így nevezném. De te is bejöttél hozzám a kórházba, mellettem álltál, amikor szükségem volt rád. Ezt sosem felejttem el. Fogadd el a segítségemet, ahogy annak idején én is elfogadtam a tiédet.

Milyen különös, hogy Tyler épp most utal arra a hajdani esetre! – futott át a lány agyán. Szóval ő sem felejtette el azt a néhány percet, amikor érzelmileg olyan közel kerültek egymáshoz.

– Kit veszel el? – kérdezte feszülten, mert nem akarta megnézni. – Ismerem az illetőt?

– Találkoztatok a szilveszteri partimon. Danni Bakert.

Michelle szíve elfacsarodott. Kevin nem sokkal a parti után szakított vele. Most már azt is értette, miért.

A bánata hirtelen haragba csapott át.

– Akkor végső soron neked köszönhetem mindezt, igaz? – csattant fel, kirántva kezét a férfiéből.

Tyler megütközve rámeredt.

– Ez nem volt szép tőled – mondta végül.

– Lehet, de ez az igazság! Bárcsak ne hívtál volna meg mindig a partijaidra! Elkápráztattad Kevint a fényűző körülményeiddel, az életmóddal, ezért több pénzt akart, mint amennyit keresni tudott! Bárcsak békén hagytál volna bennünket!

És most Kevin elveszi azt a gyönyörű és gazdag ribancot, akivel én sosem vehetném fel a versenyt! – zokogta a lány.

– Sajnálom, hogy így érzel. De szerintem te bármelyik nővel felveheted a versenyt, mert nemcsak szép vagy, de okos is.

– Badarság! – kiáltotta türelmetlenül Michelle. Most igazán nem vágyott bókokra. – Ugyan mióta érdeklí a férfiakat a nők esze? És ami a szépséget illeti, pontosan tudom, milyen vagyok: egy átlagos külsejű, barna hajú és szemű nő, átlagos alakkal.

– Alábecsülsz magad. *Nagyon* csinos nő vagy, *nagyon* jó alakkal. És Danni lehet, hogy gyönyörű és gazdag, de nem ribanc. Őszintén szólva sajnálom őt. Mindketten tudjuk, hogy Kevin nem szerelemből veszi el.

– Persze hogy nem, mert engem szeret!

– Tényleg? – kérdezte gúnyosan Tyler.

– Igen! – erősködött Michelle, noha el kellett ismernie, a történetek nem ezt bizonyították. Hiszen ha Kevin szeretné, nem venne el mást. És hogy lehetett olyan kegyetlen, hogy még egy esküvői meghívót is küld neki, anélkül hogy előbb beszélt volna vele? Istenem, alig egy hónapja még együtt kávéztak, és a férfi akkor egy szóval sem említette, hogy Dannel jár. Csak a munkájáról beszélt, mert ő is a reklámszakmában dolgozott. Elmesélte, hogy talán sikerül megszereznie a cégének egy új megbízást, de nincs semmi kampányötlete. Ő adott neki néhányat, mire Kevin angyalnak nevezte. Most rádöbrent, hogy Kevin aznap csak kihasználta, és a szeme könnybe lábadt.

– Kevin csak önmagát szereti – szögezte le Tyler. – Sírva ne fakadj itt nekem! Mindig utáltad nyilvános helyen kimutatni az érzéseidet. Menjünk be, otthon majd kikereseghed magad! – A könyökénél fogva feltuszkolta a lépcsőn a lányt.

Michelle-t bosszantotta, hogy átvette az irányítást, bár tudta, hogy jó szándék vezet. Ez már azóta így volt, amióta először meglátta a fiút – amikor olyan öntudatosan, mintha *A Nagy Gatsby*-ből lépett volna ki, nem pedig közönséges diák lenne, besétált az előadóterembe.

Akkor a legtöbb lány szeme kigúvadt a láttára, de Michelle csak elhúzta a száját, és visszafordult Kevinhez, aki aranyos volt, kedves, és komolyan vette a tanulást, mert ahhoz, hogy érvényesüljön, szüksége volt a diplomára – Tylerrel ellentétben, akinek ehhez elég volt a születési anyakönyvi kivonata.

Noha Tyler a vizsgákon ragyogóan szerepelt, Michelle-nek mindig az volt az érzése, hogy csak azért jár egyetemre, hogy agyonüsse az időt, míg az apja ki nem nevezi valamelyik cége élére. A férfi négy évvel volt idősebb nála és Kevinnél, és már volt egy közgazdász diplomája. Ha Michelle-en múlik, sosem fogadták volna be gyorsan formálódott baráti társaságukba, de amikor egy hatodik személyt kerestek egy videós feladathoz, Kevin Tylerhez fordult segítségért. Így kezdődött a barátságuk.

Michelle nem tudta, Tyler mit látott a jóval szerényebb körülmények közé született öt barátjában, vagy hogy az egyetemi évek után miért tartotta velük a

kapcsolatot. Tény az, hogy rendszeresen meghívta mind az ötüket a partijaira, de a legtöbben ma már nem vettek részt ezeken. Linda két évvel ezelőtt New Yorkba költözött, a *Times* munkatársa lett, Greta visszatért a szülővárosába, Orange-be, férjhez ment, és azóta már egy gyermeke is született. Jeff olykor megjelent, de amióta végre bevallotta, hogy meleg, egyre több időt töltött San Franciscóban.

Michelle csak Kevin miatt ment el a partikra. Tyler mindig furcsa hatással volt rá: a közelében általában úgy viselkedett, mint egy hárpia! Mint most is!

– Először parkold le máshol a kocsidat – tanácsolta a férfinak, amikor már majdnem odaértek az üvegajtóhoz –, ha nem akarod, hogy megbírságojlanak.

– Felejsd el a kocsimat! Te fontosabb vagy, mint egy buta bírság.

– Így beszél egy igazi milliomos!

Tyler megtorpant, és haragosan a lányra meredt.

– Már megint mi bajod velem? Nem tehetek arról, hogy gazdagnak születtem, mint ahogy Kevin sem tehet arról, hogy ő meg szegénynek.

– Azért még nem kellene úgy szórnod a pénzt, mintha nem lenne semmi értéke! Nekünk, egyszerű földi halandóknak nem mindegy, hogy megbírságoznak-e bennünket.

– Jó, jó – morogta Tyler. – Akkor mondd meg, jó, hogy hová állhatok be? Van mélygarázsotok? És van benne a látogatóknak fenntartott parkoló?

– Igen.

– És hol a garázs bejárata?

Michelle felnézett a férfi bosszús arcába, és rájött, hogy a helyzet csak még jobban el fog mérgesedni, ahogy az gyakran megesett mostanában, ha kettesben maradtak. Tyler ilyenkor kritizálta, amiért olyan vakon szereti Kevint, és mindent megbocsát neki, ő pedig rosszmájú megjegyzéseket tett a férfi gyakran cserélődő barátnőire, akik mind magasak voltak, és nagy mellűek.

Ők ketten külön világból származtak, és a kapcsolatuknak évekkal ezelőtt meg kellett volna szakadnia, legalábbis ezt gondolta a lány, ahogy mély lélegzetet vett, magában tízig számolt, és kifújta a levegőt.

– Miért nem mész haza? – kérdezte. – Kedves tőled, hogy aggódtál értem, de jól vagyok. És eszemben sincs levetni magam az erkélyről.

– Ezt nem is feltételeztem, tekintettel arra, hogy a földszinten laksz – jegyezte meg kimérten a férfi.

Michelle összeráncolta a homlokát.

– Ezt meg honnan tudod? Sosem jártál nálam. Egyetlenegyszer hoztál haza, akkor is csak kitettél a kapu előtt.

Az említett esemény a tavaly karácsonyi parti után történt, amelyen Kevin túl sokat ivott, és elvesztette az eszméletét, ezért Tyler ragaszkodott hozzá, hogy ő hozza haza Michelle-t. Egész úton civakodtak, persze megint Kevin miatt.

A férfi vállat vont.

– Miután bementél, visszaültem a kocsiba, és magamban elszámoltam ezerig. Amikor az egyik földszinti lakásban felgyulladt a villany, tudtam, hogy ott laksz. Elvégre hajnali négy felé járt, és a többi ablak mind sötét volt.

– Ó... – Michelle büntudatosan pislogott. Aznap éjjel rémesen viselkedett. És most sem viselkedik különül. Bármennyire is nem szívesen ismerte el, Tyler az elmúlt években jó barátnak bizonyult. Hányszor hívta fel őt az irodában és vitte el kávézni vagy ebédelni, amikor szüksége volt arra, hogy érezze, valaki törődik vele, amikor egy kis gyöngédségre és figyelmességre vágyott! Mintha mindig tudta volna, hogy Kevin mikor szívódott fel, hogy, mint mondta, „megtalálja önmagát”.

És Tyler tényleg nem tehet arról, hogy gazdagnak született, jóképű és okos. És az is érthető, hogy élvezzi az életet. Melyik férfi ne élvezné az ő helyében?

– Ha komolyan ezt akard, elmegyek – mondta kicsit fáradtan a férfi, mire Michelle még jobban elszégyellte magát.

A legkevesebb, hogy beinvitáld egy italra vagy egy kávéra... Elvégre miattad hajtott ide Point Piperből, emlékeztette magát. Vagyis megtett teljes két mérföldnyi távolságot! – villant át az agyán a rosszmájú gondolat. Valószínűleg meg akarta futtatni az új kocsiját. Vagy a ma esti partnernője errefelé lakik.

Tyler, amikor utoljára elvitte ebédelni, azt mondta, hogy véletlenül épp a közelben járt, Balmoral Beachen, ahol divatfotókat készítettek a női magazinnak, amelynek a vezetését az apja rábízta.

Jellemző, hogy amióta kezébe került az irányítás, a lap egyre sikeresebb lett. Tyler megváltoztatta a nevét, és kibővítette: a divatoldalakon kívül sikertörténeteket is leközölt, és lenyűgözően érdekes, de felszínes életrajzokat Ausztrália híres asszonyairól. Akikkel bizonyára...

Michelle behunyta a szemét. Egek, már megint itt tartok? – mérgelődött.

– Michelle? – mormolta Tyler. – Jól vagy?

Michelle felsóhajtott, és kinyitotta a szemét.

– Igen, Tyler, jól vagyok. És nem akarom, hogy elmenj. Megmutatom, hol hagyhatod a kocsidat, aztán meghívlak egy italra, egy kávéra, vagy valami másra.

A férfi ajka szexi mosolyra húzódott.

– Azt hiszem, a „valami más” választom.

Michelle gyomra görcsbe rándult, ahogy felvillant előtte egy kép, amely félreérthetetlen pózban ábrázolta őket.

– Jellemző, hogy rögtön a szexre gondolsz! – Sajnálatos módon ezzel nincs egyedül, mint azt Michelle bevallotta magában.

– Ezen a téren nagyon megbízható vagyok.

– El tudom képzelni! De beszéljünk őszintén, Tyler, én egyáltalán nem vagyok az eseted. Sem olyan magas nem vagyok, mint a barátnőd, sem olyan jó mellem nincs, mint nekik.

– Ezt én nem állítanám.

Ahogy a férfi szeme a mellére vándorolt, Michelle rémülten érezte, hogy a mellbimbói megkeményednek. Szerencsére vászonblézere elrejtette az áruló jeleket.

Szexuális izgalma ellenére, vagy talán épp ezért, Michelle-ben hirtelen felébredt a kíváncsiság. Vajon milyen szerető lehet Tyler? Nyilván nagyon tapasztalt. De nem teszi-e önzővé az ágyban a vonzó külseje és a gazdagsága? Vagy a szexben is olyan ügyes, mint minden másban?

Michelle elpirult, és nehezen leplezte a bosszúságát. Mi ütött belé? Itt áll, a szíve majd megszakad Kevin miatt, és közben azon jár az esze, hogy milyen lenne a szex egy másik férfival. Méghozzá épp Tylerrel!

– Elég a hülyéskedésből! Gyere! – förmedt a férfit megpördülve, és visszamasírozott a Jaguarhoz.

– Igenis, hölgyem – mormolta Tyler, és engedelmesen követte.

Michelle türelmetlenül toporogva várta, hogy a férfi kinyissa az anyósülés felőli ajtót, aztán megpróbált kecsesen beszállni a kocsiba, csak hogy ez nem volt könnyű.

A munkahelyén mindig sportos, sötét kosztümöket hordott, testhez álló kabátkával és rövid, szűk szoknyával. A felsőrész kihangsúlyozta dereka karcsúságát, az alsórész pedig hosszabbnak mutatta a lábát.

Ezt a szoknyát azonban nem úgy tervezték, hogy a viselője hölgyhöz illő módon ülhessen be egy sportkocsiba, amelynek az alváza szinte súrolja a talajt, és az ülései sincsenek sokkal magasabban. Mire hátradőlt és bekapcsolta a biztonsági övét, a szoknyája úgy felcsúszott, hogy több látszott a combjából, mintha fűrdőruhát viselt volna.

Tyler figyelmét természetesen ez nem kerülte el, de Michelle-t nem annyira a férfi csodáló tekintete hozta zavarba, mint az, hogy egyszeriben tudatára ébredt a közelségének.

– Ne mondj semmit! – sziszegte.

A férfi ajka megrándult.

– Nem is mernék! Szóval hova menjek?

Minél messzebb innen, gondolta a lány, de aztán összeszedte magát, és megadta a férfinak a szükséges felvilágosítást. Közben megfogadta, nem engedi, hogy Tyler ma este túl sokáig nála maradjon. Ebben a lelkiállapotban nem is lenne ajánlatos. Rendes körülmények között persze sosem támadtak volna vele kapcsolatban ilyen fura gondolatai, de most túl nagy megrázkódtatás érte. Az ember nem mindennap szembesül azzal, hogy az egész életét egy hamis feltételezésre építette... Azt hitte, ismeri Kevint, és éppoly kevésbé kételkedett a szerelmében, mint a saját érzéseiben.

Nos, buta voltál, gondolta, és a szemét megint előntötték a könnyek.

2. FEJEZET

– Ez nagyon kedves, Michelle – mondta Tyler, ahogy körbesétált a tágas, L alakú szobában, amelyet a lány nappalinak és étkezőnek is használt.

Michelle végigpásztázta tekintetével a krémszínű falakat, a fényes fapadlót, a kevés bútort, és arra gondolt, hogy a lakása nem sokat árul el a személyiségéről.

Miután egy évvel ezelőtt befizette a viszonylag magas előleget, nem maradt annyi pénze, hogy megvehesse a drága bőrbútort, amelyről álmódott. Ehelyett szombatonként árverésekre járt, ahol olcsón hozzájutott néhány bútordarabhoz. Különösen a mustársárga kanapét szerette, meg a két kopott, ám nagyon kényelmes, barna bőrfotel, amelyek egyikébe most Tyler leereszkedett.

– Ezt hogy érted? – Michelle a garázsban megfogadta, hogy úrrá lesz a Tylerrel kapcsolatos megmagyarázhatatlan ellenérzésein, de mindig utálta a „kedves” szót. És nem akart kedves lenni, amikor a feszültségtől majd felrobbant!

– Nem gondoltam semmi rosszra. – Tyler átvette az egyik bokáját a másikon, és hátradőlt. – Tetszik, hogy nincs minden felület telepakolva kacatokkal. A polcokon könyvek sorakoznak, nem olcsó nippel. A festményeid kifejeznek valamit, nemcsak azért lógnak a falon, mert a színük jól megy a berendezéshez. A bútorok kényelmesek és egyszerűek, mint te.

Tyler ezt kétségkívül bóknak szánta. Michelle maga sem értette, miért nem tudja annak venni és megköszönni. Miért próbál leereszkedést felfedezni a hangjában? És miért akarja bemesélni magának, hogy az egyszerű az unalmas és az érdektelen színönimája?

Michelle elhatározta, hogy inkább hallgat, és halvány mosollyal elfordult, bár nehezen vette le szemét a férfiről. Amióta beléptek az ajtón, egyfolytában figyelte Tyler-t. De hát mindig ezt tette, ha a férfi a közelben volt. És nemcsak ő, hanem minden nő, sőt még Kevin is. Annak idején, egyetemista korukban a fiú úgy loholt Tyler nyomában, mint egy pincsikutya, és úgy leste a szavait, mint mintadiák a tanárét.

Hála az égnek, Kevin azóta magabiztosabb lett, de Michelle még mindig neheztelt Tylerre erős egyénisége és valószínűleg öntudatlan fölényessége miatt, továbbá, mert folyton elvárja, hogy mindenki úgy táncoljon, ahogyan ő füttyöl.

A lány besietett a konyhába, és ledobta a táskáját a pultra. Csak ekkor jutott eszébe az összegyűrt levél, amelyet még mindig a másik kezében tartott. Gyorsan feltépte a borítékot, és megnézte a meghívót.

Jóságos ég! Az esküvőt egy templomban tartják! Micsoda képmutatás! Kevin soha életében nem tette be a lábát egy templomba, vagy legalábbis azóta nem, hogy ő ismerte. Micsoda érzéketlen, becsstelen fráter! – háborgott Michelle, és a szemébe hajította a meghívót. És ő még tíz évet pazarolt el az életéből erre az alakra!

Szemét megint ellették a könnyek, de Tyler előtt nem sírhatott. A férfi persze most elégedett lehet önmagával, hiszen számtalanszor figyelmeztette, hogy Kevin jellemtelen ember, akitől ő sosem fogja megkapni azt, amire vágyik. És ebben teljesen igaza volt. De Michelle nem akarta, hogy Tyler ezt most az orra alá dörgölje, ezért kézfejével letörölte a könnyeit, és vizet engedett az elektromos vízforralóba.

– Instant kávé is megfelel? – préselte ki magából a szavakat.

– Persze.

– Kapcsold be a tévét, ha akarsz!

– Nem, kösz, jó nekem így is, hogy itt üldögélek és lazítok.

Átkozott fickó! Ott üldögél és lazít, míg én a bánatommal küszködöm, és a te-tejébe még kávé is készítek neki... ahelyett, hogy elküldeném a fenébe, és jól kibőgném magam, dühöngött Michelle, miközben elővett két bögrét, beleszórta az azonnal oldódó kávéport, s a magáéba egy édesítőtáblét, Tylerébe pedig három púpozott kiskanál kristálycukrot tett.

A férfi nagyon édesszájú volt. Imádkozta a csokoládét meg a süteményeket és minden ételt, amely több mint fél kiló cukorral készült. Michelle sosem felejtette el, amikor Tyler egy előadás alatt felfalt két cukorba mártott almát, azt állítva, hogy csak így tudja megenni a gyümölcsöt.

De a legbosszantóbb az volt, hogy a férfi sosem hízott meg. Kevinnek vigyáznia kellett az alakjára, ezért ő sosem evett édességeket, még a kávéját is keserűen itta. Amikor együtt éltek, Michelle mindig alacsony zsír- és kalóriatartalmú ételeket főzött, mert tudta, mennyire fontos a fiúnak, hogy megőrizze a karcsúságát.

Újra potyogni kezdtek a könnyei, maga sem tudta, miért. Talán mert eszébe jutott, mennyire igyekezett Kevinnek mindig a kedvében járni.

Ott állt a mosogató szélébe kapaszkodva, és szívettépően zokogott, amikor Tyler megfogta a vállát, és magához húzta remegő testét.

– Sírd csak ki magad! Itt senki más nem hallja...

– Jaj, Tyler! – Michelle megfordult, és átölelte a férfi derekát.

Tyler egy pillanatra megmerevedett, nyilván a meglepetéstől, de aztán karja a lány testére fonódott, és ajka súrolta a haját. Michelle megremegett, és még hevesebben zokogott.

– Semmi baj, kislány – duruzsolta a férfi. – Ki fogod heverni...

– De... elvesz egy másik nőt! Ezt nem bírom ki! Annyira szeretem!

– Túlságosan is, Michelle. Mindig a kelleténél jobban szeretted.

Már megint ide lyukadtak ki? A lányt elöntötte a harag. Miért nem tudja Tyler legalább most békén hagyni?

Kitépve magát a karjából, nedves szempilláin át felbámult a férfira.

– Mit tudod te, milyen az, ha valakit túlságosan szeret az ember?

Tyler gyönyörű kék szemében jeges fény villant. A tekintete már nem együtt érzőnek, hanem keménynek és könyörtelennek hatott. Michelle-re még sosem nézett így, és a lányt ez a változás jobban felkavarta, mint azt hajlandó volt elismerni.

– Sajnálom – szipogott. – Undok voltam.

– Igen, Michelle, az voltál – helyeselt hűvösen a férfi. – Tessék, fűjd ki az orrod! – nyújtott át egy selyem zsebkendőt, amely ugyanolyan aranymintás volt, mint a nyakkendője.

Az orrfújás jó ürügyet kínált arra, hogy Michelle lesüthesse a szemét. Mégsem volt képes annyiban hagyni a dolgot, talán mert szerette volna megmagyarázni a megjegyzését.

– Be kell ismerned, hogy sosem voltál igazán szerelmes. Szinte hetente váltogattod a barátnőidet...

Tyler hallgatott, és Michelle rásandított. Megkönnyebbülten látta, hogy a férfi már megint mosolyog, azzal a sajátosan magabiztos, vidám, szexi mosolyával.

– Észrevetted?

– Nehéz lett volna nem észrevenni.

Tyler közönyösen vállat vont.

– Mi más tehetnék? Sosem találkoztam még olyan lánnyal, aki sokáig lekötötte volna a figyelmemet.

– Talán mert mindig ugyanazt a típust választod – mutatott rá Michelle. – Váld be, a barátnőidben nem teng túl az ész.

– Meglehet – vigyorgott a férfi –, de a lábuk hosszúsága bőségesen kárpótol ezért.

Michelle megcsóválta a fejét.

– Jaj, Tyler, mit csináljak veled?

– Megkönyörülhetnél rajtam, és segíthetnél pallérozni az ízlésemet.

– Hm?

– Vacsoráz velem! Aztán elmegyünk táncolni. Akkor végre egyszer egy olyan nővel randiznék, akinek esze is van, nemcsak remek lába.

Michelle a szemét forgatta. Semmi sem dühítette fel jobban, mint amikor Tyler ugratta. Ami gyakran előfordult. Hogyan lehetne egy alig százötvennyolc centis nőnek remek lába?

– Hát persze, Tyler, veled vacsorázom, és táncolni is elmehetünk – felelte mézédésen. Pontosan tudta, hogy egy igazi randevú Tylerrel hogyan végződné. A férfi nem köszönné el a partnernőjétől a kapuban, és nem elégedne meg egy jóéjtpuszival. Elvinné a nőt a szülei udvarháza mögött fekvő, frissen átalakított és fényűzően berendezett csónakházába.

– Jó – biccentett a férfi. – Mennyi idő alatt készülsz el?

Michelle idegesen kacarászott.

– Ezt nem gondolod komolyan, ugye?

– De igen.